

та по напредъ по отпреди заселенитѣ Български Колонисти въ Бессарабія, ако тѣ сж сжгласни да се приселятъ и заселятъ и други тѣхни сжбратія, що желаятъ и тѣ да се изселятъ изъ отечеството си??“ Той това и точно извжршилъ; и заселенитѣ вечъ Българи му отговорили: „че на драго сжрдце приѣмватъ и ще приѣмнатъ своитѣ подобни тѣмъ злочести сжбратія.“ Това и незабавно съобщилъ на висшето началство Генералъ Инзовъ, което и му заповѣдало, че по височайша заповѣдъ: „да се отпуснжтъ на всяко едно семейство по 600 рубли, за да можтѣ да се настанятъ въ пуститѣ праздни мѣста въ Бессарабія;“ въ слѣдствие на това височайше разрѣшеніе: много Българи напуснжли родното си отечество, и многобройни Сливненци, Ямболци, Жеравняни и проч. надошли въ Россія, и се заселили въ Бессарабія. Отсетнѣ обаче се оказало: че нѣкои Българи бѣжянци (виходци) носели съ себе си разнovidни домашни издѣлія, както и много турски парични монети; и митницитѣ были въ недоумѣніе: „да зематъ ли мито (гюмрукъ) отъ тѣе бѣдни и злочести преселенци, или не??“ Генералъ Инзовъ съ докладъ искалъ отъ висшето си началство (Министерство на Вжтрѣшнитѣ дѣла) разрѣшеніе, и въ отговоръ му се заповѣдало: „да не се зема мито отъ преселенцитѣ Българи за онія издѣлія, които сж изработени въ Турско; и да се отпуснжтъ 100-000 рубли: за да се промѣнятъ турскитѣ парични монети, които преселенцитѣ Българи донесли съ себе си.“ Това се е извжршило презъ мая и юнія 1830 год. При това, Генералъ Инзовъ съ докладъ-тъ си отъ 28 юнія 1830 год. представилъ на висшето си началство: „че много отъ преселенцитѣ Българи были занаятчій по разнovidни отрасли, каквото: шивачи, сапунджій, риболовци, винодѣлци (лозари) и пр.; и предложилъ: „да имъ се дозволи да се заселятъ въ онія мѣстности, които сж найъ вигодни за тѣхъ, съобразно съ занаятитѣ имъ“. За тажъ цѣль: „да имъ се дозволи да се заселятъ и въ градоветѣ, или въ земитѣ на помѣщицитѣ, но спорядъ както се съ тѣхъ условятъ и споразумѣятъ; или пжкъ въ опредѣленнитѣ за тѣхъ празд-